

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **JUDr. M. M.**, zastoupený Mgr. Janem Hynštem, advokátem se sídlem Vrázova 2243/7, Praha 5, proti žalované: **ministryně spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2020, č. j. 8 A 37/2017 – 123,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností ze dne 21. 2. 2020 se žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) ze dne 8. 1. 2020, č. j. 8 A 37/2017 - 123 (dále jen „*napadený rozsudek*“). Městský soud přitom ve věci rozhodoval již podruhé, neboť Nejvyšší správní soud nejprve rozsudkem ze dne 27. 6. 2019, č. j. 9 As 28/2018 – 37, zrušil rozsudek městského soudu ze dne 17. 1. 2018, č. j. 8 A 37/2017 - 64, tedy první rozsudek městského soudu v této věci, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Zrušujícím důvodem uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo, že městský soud jednal jako se žalovaným s Ministerstvem spravedlnosti, ačkoli pasivně legitimovaným byl v dané věci přímo ministr spravedlnosti. Tím městský soud zatížil řízení vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“) a kasační soud jej zavázal k tomu, že „[v] *dalším řízení bude jednat s ministrem spravedlnosti jako se žalovaným správním orgánem a žalobu vypořádá ve výše uvedených intencích*“ (viz odstavec 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 28/2018 – 37).

[3] Nejvyšší správní soud dále v rozsudku č. j. 9 As 28/2018 – 37 dospěl k závěru, že uvedená dílčí vada mu nebrání vyjádřit se ke zbylým námitkám uplatněným v kasační stížnosti. Ty shledal částečně nepřipustnými, neboť neměly předobraz v žalobě (námitka tzv. „*testu přiměřenosti*“ souvisejícího s tím, že ministr nastavil rozhodovací praxi tak, že v případě trestního stíhání v zásadě nikdy nerozhodne o nepozastavení výkonu exekutorského úřadu, viz odstavec 24 rozsudku), ve zbytku pak nedůvodnými (viz odstavce 25 až 30 rozsudku). Takto Nejvyšší správní soud vypořádal především tehdejší námitky stěžovatele ohledně (a) likvidačních důsledků rozhodnutí ministra, (b) toho, že městský soud nahradil správní uvážení vlastními úvahami, (c) nesprávného právního posouzení (spočívajícího především v tom, že městský soud a ministr

vycházeli ze závěrů obsažených v usnesení o zahájení trestního stíhání stěžovatele a neprováděli vlastní skutková zjištění), (d) vad správního řízení (otázka možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a otázka vydání oznámení o zahájení správního řízení ministerstvem).

[4] Městský soud poté rozhodl nyní napadeným rozsudkem č. j. 8 A 37/2017 – 123, přičemž žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud opětovně, a v zásadě shodně jako ve svém předcházejícím rozsudku č. j. 8 A 37/2017 – 64, vypořádal žalobní námitky stěžovatele, a shledal je nedůvodnými. Závěrem přitom konstatoval, že „*Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku č. j. 9 As 28/2018 - 37 zabýval též věcným přezkoumáním původního rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 A 37/2017 - 64, a v odstavcích 23 až 30 tohoto rozsudku závěry městského soudu aproboval, což rovněž vedlo městský soud k tomu, že na svých původních závěrech o nedůvodnosti žalobních námitek setrval.*“ Pro úplnost se pak vyjádřil i k další argumentaci, kterou stěžovatel uplatnil v podání ze dne 7. 1. 2020 (tedy v dalším průběhu řízení po předchozím kasačním zásahu tohoto soudu). K tomu městský soud především uvedl, že námitka, podle níž ministr spravedlnosti nebyl iniciátorem zahájení správního řízení a věc vyřizoval věcně nepřislušný odbor ministerstva, vůbec nebyla obsažena v žalobě, takže soud se jí s ohledem na § 71 odst. 2 s. ř. s. nemohl pro její opožděnost blíže zabývat.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti, jejíž důvody formálně podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., v první řadě namítá, že Nejvyšší správní soud se v předchozím zrušujícím rozhodnutí věnoval také tomu, že oznámení o zahájení správního řízení sice bylo vydáno na hlavičkovém papíru ministerstva (nikoli samotného ministra), avšak tato skutečnost neměla vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Již se ovšem nezabýval tím, co vydání tohoto rozhodnutí předcházelo. V této souvislosti stěžovatel tvrdí, že vydání oznámení o zahájení správního řízení musí předcházet neformální rozhodnutí správního orgánu o tom, že řízení bude zahájeno. Takový pokyn mohl vydat jen ministr spravedlnosti, z obsahu správního spisu ale neplyne, že by tak učinil. Správní řízení tak nebylo zahájeno řádně a navíc věc vyřizoval věcně nepřislušný odbor ministerstva.

[6] V další části kasační stížnosti poté stěžovatel opakuje, že ministr neprezkoumal a nehodnotil závěry policejního orgánu, nezjistil řádně skutkový stav věci a městský soud měl jeho rozhodnutí zrušit. Ministr měl také podle něho provést kontrolu dotčených exekučních spisů. Závěrem stěžovatel poukazuje na to, že exekutorům není měřeno stejným metrem, neboť v minulosti byla v obdobných případech pouze jednomu z nich (vyjma stěžovatele) pozastavena činnost.

[7] Stěžovatel též podal repliku k vyjádření žalované ke kasační stížnosti, v níž k poslední uvedené kasační námitce dodává, že od roku 2001 bylo za úmyslnou trestnou činnost trestně stíháno celkem devět exekutorů, pouze třem však byl pozastaven výkon exekutorského úřadu. Z toho vyplývá nekonzistence rozhodování žalované, která je důsledkem toho, že v daném případě nebyla provedena vlastní kontrola úřadu stěžovatele a ministr vycházel pouze z usnesení o zahájení trestního stíhání. K replice připojil vyjádření Exekutorské komory ČR ze dne 9. 4. 2020 ohledně počtu stíhaných exekutorů.

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost *nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

pokračování

[10] Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že citované ustanovení s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva – závazný pro nižší soud – vyslovil, a to v situaci, ve které se nižší soud tímto právním názorem řídil (usnesení ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 – 119; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Právě o tento případ se jedná v projednávané věci: městský soud již ve svém prvním rozsudku č. j. 8 A 37/2017 – 64 žalobní námitky vypořádal, stěžovatel proti tomu brojil kasační stížností a Nejvyšší správní soud jeho kasační námitky rovněž vypořádal (viz odstavec [3] výše). V nynější kasační stížnosti stěžovatel v podstatné míře pouze znovu uplatňuje svoji argumentaci proti již jednou přezkoumávaným závěrům městského soudu a jeho námitky jsou proto nepřijatelné dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel přitom netvrdí, že by se městský soud při vypořádání jeho žalobních námitek neřídil právním názorem soudu kasačního (obsaženým v rozsudku č. j. 9 As 28/2018 – 37; viz též odstavec [2] výše).

[11] Zbylé kasační námitky, jimiž stěžovatel brojí proti zahájení správního řízení a tvrdí, že jej vedl nepřislušný odbor ministerstva (viz odstavec [5] výše), a dále že v jiných podobných případech nedošlo k pozastavení výkonu exekutorského úřadu (viz odstavce [6] a [7] výše), jsou též nepřijatelné, a to dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel je totiž, a to ani alespoň v hrubých rysech, neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl. Městský soud se proto těmito námitkami nemohl v napadeném rozsudku zabývat, a tyto důvody tak s úspěchem nelze uplatnit v řízení o (opakované) kasační stížnosti.

[12] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, dle něhož platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. října 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu